

Lucrarea celui rău este o realitate în viața noastră

† *Duminica a 23-a, vindecarea demonizatului din Gherghesenii*

Demonii există cu adevărat și au o lucrare prezentă în lume, care de multe ori pun stăpânire peste viețile oamenilor. Tendințelor contemporane afirmă că răul este o simplă absență a binelui și că diavolul nu este o realitate existențială. Totuși, răul este o prezență reală în lume și demonii caută cu tot dinadinsul să pună stăpânire peste viețile oamenilor (1 Petru 5, 8), reușind de foarte multe ori lucrul acesta, din pricina neatenției noastre către cele duhovnicești. Posedarea demonică pune stăpânire peste sufletul și chiar trupul omului ca o consecință a păcatelor și patimilor în care adesea cade, printr-o viață dezorganizată, trăită iresponsabil și în izolare față de Dumnezeu. Trăirea păcătoasă și pătimășă ne aduce în starea totalei a anulării voinței și libertății noastre, conducându-ne către moartea duhovnicească. Prin posedarea demonică, odată cu goliciunea trupului, ni se golește și sufletul de orice lucru bun, de orice dar dumnezeiesc. Sunt multe modalități prin care demonii își află „odihna” în inima omului, de unde fac să izvorască gândurile rele și ucigașe: **săvârșirea păcatelor de căpetenie, neîncetata pomenire a numelui celui rău, împărtașania luată cu nevrednicie și pedeapsa pentru răutățile săvârșite de noi.** Pătrunderea lucrării celui rău în noi atârnă de lucrarea propriei noastre voințe, întrucât cel rău poate lucra în lume prin noi, în măsura în care îi deschidem ușa ca el să intre, iar ușa prin care el poate intra în inima noastră este propria noastră libertate. Diavolul poate intra adevăr să ne ispitească, dar noi avem libertatea voinței, prin care primim sau respingem ispitele lui. Nimeni nu poate fi amăgit de diavol, dacă n-a consimțit el însuși prin voința sa liberă la aceasta. Diavolul expropriază umanitatea din om în favoarea bestiei din el, făcând din om o caricatură, un monstru. Un suflet stăpânit de acest duh este ceva cu adevărat înfiorător. El își pierde îndată libertatea. Rațiunea i se întunecă, instinctele de conservare i se atrofiază. Lucrarea diavolului duce în esență la moartea trupeză, dar și la cea duhovnicească. Oricât de multe și de grele ar fi păcatele și patimile care zac în lăuntru nostru, totuși nu suntem singuri în această luptă, ci în sprijinul nostru, atunci când suntem căzuți și izolați, vine Hristos întinzându-ne mâna Sa salvatoare pentru a ne ridica din întuneric și moartea păcatului. Hristos ne redă sănătatea sufletului și a minții. Restaurarea noastră lăuntrică o începe Hristos, dar desăvârșirea ei ține și de voia noastră liberă și de angajarea noastră în propria rezidire duhovnicească. Trebuie să părăsim păcatele ca să scăpăm de diavoli și să rămânem cu Hristos. Să ne păzim inima curată de patimi ca să devenim scaun al Preasfintei Treimi. Să ne păzim trupul curat de beție și desfrâu, ca să devină „templul Duhului Sfânt”. Să fugim de diavolul mândriei, care ucide pe cei mai mulți oameni, știind că Dumnezeu, celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har. Să ne rugăm Mântuitorului să ne izbăvească de patimi și durerile rele.

BOALA ȘI EFECTUL EI

Din cele mai vechi timpuri, oamenii s-au străduit să întârzie realitatea implacabilă a morții. Au căutat remedii pentru afecțiunile fizice, s-au zbatut să descopere mecanismele prin care îmbătrânirea organismului poate fi întârziată. Boala demonstrează adevăratul caracter al omului, scoate la suprafață ceea ce el ține ascuns: defectele, lipsa de răbdare, egoismul personal. Se poate spune că abia atunci când ai început să ai neazuri, dureri, nereușite, când suferi cu adevărat, se observă din ce ești clădit interior. Iar dacă nu ești întemeiat interior pe virtuțile credinței, nădejzii și dragostei, vei suferi din orice nimic, asemenea unui copil care se teme de întuneric chiar și atunci când soarele strălucește pe cer. Însă bolile și moartea au continuat să se infiltreze în spatele nenumăratelor linii de apărare ale oamenilor, punându-le credința la încercare, silindu-i să lase la vedere adevărata lor față. Sunt mulți oameni sănătoși care ajung să creadă că sunt bolnavi. Cum simt cea mai mică durere, încep să se gândească la boli cronice, la operații complicate, la tot ceea ce înseamnă delirul neîncetat al suferinței și morții pe care l-au observat la alții și care i-a marcat. Însă această anxietate este ea însăși o boală și se naște din lipsa de credință. Când omul se îmbolnăvește, de obicei este inundat de gânduri. Dar toate aceste gânduri sunt omenești. Este un lucru omenesc să ne gândim ce va fi cu boala noastră, unde ne poate duce, dacă nu cumva ne vom pierde viața. Tot lucru omenesc este să fim preocupați de boală și să vorbim despre ea. Toți oamenii au această înclinație, dar pentru ceilalți este ceva obositor. Oricum, este adevărat că boala reprezintă un criteriu cu care se măsoară viața și profunzimea cuiva. Prin urmare, neliniștea unui bolnav sau a celor apropiați lui pentru starea lui este un element foarte omenesc, pentru că dă pe față lipsa vieții duhovnicești. Dacă vreți, arată că, în general,

gândirea noastră, atitudinea noastră și starea noastră, adică locul în care am viețuit până în acea clipă, este pe pământ, și nu în Cer. Dacă Dumnezeu îngăduie să ne îmbolnăvim, atunci poate că vrea să ne trezim la realitate, să ne dăm seama că suntem trecători, că, oricât am evita să ne gândim, ceasul morții noastre se apropie. Boala intensifică pocăința, ne face lucizi, ne deschide o fereastră către cer, ne sporește profunzimea rugăciunii. Prin boală ne aducem aminte cu trezvie de atâția și atâția oameni care suferă neîncetat, ne identificăm cu durerile lor, îi pomenim în rugăciunile noastre. Din păcate, atunci când suntem bolnavi ratăm cu obstinație toate oportunitățile duhovnicești pe care le avem. Ne grăbim să ne facem bine, doar atât. Este singurul lucru care ne interesează și suntem gata să facem orice pentru a-l atinge: să trecem peste orice coadă, să distrugem orice relație cu cei din jur, să ne luptăm financiar ca niciodată. În nici o situație, boala nu trebuie să ne conducă la o stare de grabă lăuntrică pentru a ne face bine.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care sunt datorii creștinului față de lume?

Răspuns: Datoria creștinilor este aceea de a sfinți lumea prin viața lor curată și duhovnicească (Matei 5, 48). Creștinii trăiesc în lume, dar nu sunt din lume. Mântuitorul Iisus Hristos, zice ucenicilor Săi: „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște” (Ioan 15, 19). Căci „ei nu sunt din lume” (Ioan 17, 16), adică prin faptele lor creștinii nu sunt din lume. Prin viața lor exemplară, creștinii trebuie să fie un exemplu pentru lume, ca văzând faptele lor să slăvească pe Tatăl cel ceresc (Matei 5, 16). Creștinii au fost trimiși de Mântuitorul în lume „ca niște oi în mijlocul lupilor” (Matei 10, 16). Cuvântul adresat ucenicilor ne este adresat și nouă: „Feriți-vă de oameni, căci vă vor da pe mâna sinedriilor și în sinagogile lor vă vor bate cu biciul. La dregători și la regi veți fi duși pentru Mine, spre mărturie lor și neamurilor. [...] Și va da frate pe frate la moarte și tată pe fiu și se vor scula copiii împotriva părinților și-I vor ucide. Și veți fi urâți de toți pentru numele Meu; iar cel ce va răbda până în sfârșit acela se va mântui” (Matei 10, 17-18, 21-22).

Întrebare: Care sunt datorii creștinului față de stat?

Răspuns: „Trebuie să ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni” (Fapte 5, 29). Această maximă este sufletul și inima însăși a Bisericii Ortodoxe. Iată prin ce trăiește ea, și pentru ce trăiește. Iată din ce se zidește nemurirea și veșnicia ei. Anume aici se află atotvaloarea ei netrecătoare. „A se supune lui Dumnezeu mai mult decât oamenilor” - acesta este principiul principiilor, sfințenia sfințeniilor, măsura tuturor măsurilor. Aici se cuprinde toată esența tuturor sfintelor canoane ale Bisericii Ortodoxe. Aici, cu nici un preț, Biserica nu poate face nici un fel de concesii nici unor regimuri politice, nu pot fi admise nici un fel de compromisuri - nici cu oamenii, nici cu demonii, nici cu prigonitorii Bisericii și cu demolatorii Bisericii. „A se supune lui Dumnezeu mai mult decât oamenilor” - acesta este statutul Bisericii Ortodoxe, statutul ei veșnic și neschimbător - statutul atotcuprinzător, starea ei veșnică și neschimbată - stare atotcuprinzătoare. Pentru Biserica, Dumnezeu totdeauna este pe primul loc, iar omul, lumea, totdeauna pe locul doi. Trebuie să ascultăm de oameni cât timp nu sunt împotriva, lui Dumnezeu și a poruncilor Lui.

Întrebare: Trebuie să ne supunem stăpânirii lumești?

Răspuns: Stăpânirilor trebuie să ne supunem, în măsura în care ele mențin ordinea divină în lume, pentru că ele sunt „slugile Domnului” și - ca unor slugi ale Domnului. Stăpânirilor trebuie să ne supunem, pentru că ele, ca slugi ale Domnului, poartă sabie, cu care pedepsesc răul și apără binele. Stăpânirilor trebuie să ne supunem, pentru că sunt „înfricoșătoare pentru faptele rele”, și nu pentru cele bune. Atunci însă, când stăpânirile devin periculoase pentru faptele bune, prigonesc binele dumnezeiesc și binele acestei lumi - pe Iisus Hristos, acestor stăpâniri nu se cuvine să ne supunem. Să luptăm cu ele prin toate mijloacele binecuvântate.

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni 26 octombrie	07:00-10:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Marti 27 octombrie	07:00-10:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Miercuri 28 octombrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 30 octombrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 31 octombrie	07:00-08:30	Sfânta Liturghie Pomenirea morților (Moșii de toamnă)
Duminică 1 noiembrie	07:00 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Hainele murdare

Într-o biserică venea cu regularitate un bătrânel în haine ponosite. Lumea, evident, se îmbrăca frumos la biserică, își lua - vorba ceea - hainele de duminică. Bătrânelului în schimb, nu-i păsa. Haina era murdară, prăfuită, pantaloni pătați... Așa că oamenii au început să fie deranjați de acest aspect și i-au spus preotului. Preotul l-a luat pe bătrânel deoparte și i-a zis: „Dumneata știi cum ar trebui să vină îmbrăcați oamenii la noi la biserică?”. „Nu știu părinte”. „Păi uite, deseară, când îți faci rugăciunea, întrebă-l pe Dumnezeu cum ar trebui să fie îmbrăcați oamenii care intră în biserică asta”. „Bine părinte”. A doua zi, bătrânelul apare la biserică în aceleași haine. Preotul i-a zis: „L-ai întrebat pe Dumnezeu cum să te îmbraci?”. „L-am întrebat, părinte”. „Și ce-a zis Dumnezeu?”. „A zis că habar n-are. El n-a fost niciodată în biserică asta”.

Datoria față de părinți

Un tânăr hotărî să se căsătorească. El promise viitoarei soții, după dorința ei, să alunge din casă pe bătrânul lui tată. Conduse deci într-o zi pe bătrân afară din sat, spunându-i să se ducă unde va voi, căci la el nu mai are ce căuta. În casa lui nu mai era loc și pentru el. Ochii bătrânului se umplură de lacrimi și zise fiului său: „Vezi acolo sus pe deal piatra aceea mare? Până acolo l-am condus și eu pe tatăl meu, lăsându-l apoi în voia sorții. Condu-mă deci și tu până acolo”. „Dumnezeule, ce aud?”, strigă fiul, cutremurat. „Dumneata ai făcut părinților tăi aceeași nedreptate pe care voiam să ți-o fac și eu acum? Oare și copiii mei vor face cu mine astfel? Vino înapoi cu mine și de acum înainte voi avea grijă în fiecare zi și te voi apăra de toate nevoile și bolile până când vei închide ochii”. **ÎN LOC DE MORALA:** „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământ”.

Pașii lui Dumnezeu

Un om, ajuns în rai, i-a cerut lui Dumnezeu să-i descopere viața pe care a trăit-o. Dumnezeu i-a înfățișat-o ca și când ea s-a desfășurat pe nisipul unei plaje. Omul a văzut că în momentele de bucurie erau patru urme de pași pe nisip, ale lui și ale lui Dumnezeu. Dar în clipele de suferință, erau numai două urme. Mâhnit, omul i-a spus lui Dumnezeu: „De ce în momentele grele m-ai lăsat singur?”. Domnul i-a răspuns: „În clipele de suferință erau doar urmele Mele, pentru că atunci te purtam pe brațe”.

